

драматическия си сюжет и реализма на изрисуваните сцени и образи прави дълбоко впечатление на читателя. Но върху него няма да спирам по-надълго, за да не отекавам повече читателя.

*

Михалаки Георгиев гледа на литературното творчество сериозно. За него съдържанието е по-важно от формата. Не че формата е небрежна у него, не! Той е талантлив писател, има превъзходния дар да наблюдава и да възпроизвежда верно и точно наблюдаваната действителност. Но той е мислящ човек и същевременно дълбоко чувстващ, силно любещ простия, бедния народ. У него тая любов не е книжна, а искрена и жива: тя блика естествено от топлото, състрадателното, благородното му сърдце. Той пише или за да възбуди у нас здрави мисли по някои болни страни от нашия народен живот, или за да ни трогне, и по този начин да ни убеди, че не сме в правия път, или да ни накара да трептим от възмущение против покварата на нравите у някои обществени слоеве у нас. Той постига тези свои задачи по два пътища: 1) чрез рисуване положителни, симпатични типове и 2) чрез рисуване отрицателни, възмутителни типове. И в двата случая обаче — той си служи ту с чисто художествени средства, ту с острия, суров език на моралиста-публицист, който смело туря пръста в раната, за да ни я покаже нагледно. Тенденцията се вмивка — къде повече, къде по-слабо — в повечето негови разкази; но толкова живи са образите, които Михалаки Георгиев ни рисува, тъй увлекателно умее той да разказва и толкова душевна красота и хуманност е разляна в неговите разкази; толкова простота, естественост и задушевност блика от тях, тъй лишени са те от всякакъв сантиментализъм, тъй дълбоко реалистични са те, щото тенденциозните елементи се губят, или отстъпват на заден план в повечето от разказите му.

Мих. Георгиев е дал редица симпатични образи: бае Митар пророка, Мола Мутиш бег, дедо Данко („Лъжовна клевета“), дедо Дичо („Рада“), Вжла („Рада“), мизантропа бае Гавраил („Рзкумилъ кума си“), дедо Стоимен („Патилъ, та знае“) и др. Тук трябва да причислим и онеправданите от живота нещастници, които будят дълбоко съчувствие в душата на читателя: Дедо Колю („С тебешир и вжглен“ — нашенски Квазимодо, Мравункьо („Кочо Кюскията“), друга разновидност на същия тип; бае Крачун („Отъ зло на по-зло“, Младен — инвалида (пак там). Между отрицателните образи на Мих. Георгиев трябва да отбележим Чорбаджи Цоко („Лъжовна клетва“), Кочо Кюскията, Ибрахим паша („Бае Митаръ пророкът“), Асен Гаджов